

Τό απόγευμα τῆς 24ης Δεκεμβρίου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσῶν κ. Μᾶρκος, πλαισιούμενος ἀπό πλῆθος ἱερέων καί τῶν Διακόνων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἔτελεσε στόν Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό, μέ βυζαντινή μεγαλοπρέπεια καί μέ τήν συμμετοχή πολλῶν πιστῶν, τόν Μέγαν Ἑσπερινόν τῆς Ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων.

Στό Κήρυγμά του ἀνεφέρθη στήν ἐξαγγελία τῶν Ἀγγέλων: "... καί ἐπί γῆς εἰρήνη...", καί, μεταξύ ἄλλων, εἶπε:

Ἐχει παρατηρηθῆ, χριστιανοί μου, ὅτι πολλές φορές ἔμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἐκκοσμικεύουμε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Παίρνουμε δηλαδή τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει πνευματική διάσταση καί οὐρανόφρονη πορεία καί τόν λόγο αὐτό θέλομε νά τόν ὑποβιάσωμε καί νά τόν κρατήσωμε στά δικά μας, τά φθαρτά, τά ἀνθρώπινα πράγματα. Τό ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καί μέ τήν ἐξαγγελία τῶν Ἀγγέλων τῆ βραδυά τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ στή Βηθλεέμ καί συγκεκριμένα μέ τήν ἀξιωματική φράση, τή φράση πού δέν ἐπιδέχεται οὔτε συλλογισμό οὔτε ἀπόδειξη, τήν ὁποία πρὶν ἀπό λίγο ἀναφέραμε: "ἐπί γῆς εἰρήνη...". Γιά ποιά ἄραγε εἰρήνη μᾶς μιλάει ὁ Χριστός; Δυστυχῶς, ἀκοῦμε κάθε χρόνο τούς ἀνθρώπους, μερικῆς φορές καί στίς ἐκκλησίες, νά θεωροῦν ὅτι τόν μήνυμα τοῦ Ευαγγελίου εἶναι ἡ κατάπαυση τῶν πολέμων καί ἡ εἰρήνευση μεταξύ τῶν λαῶν τῆς γῆς. Διερωτῶμαι ὁμως ἂν κατά τή διάρκεια τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος ὑπῆρξαν στιγμές εἰρηνικῆς διαβιώσεως τῶν ἀνθρώπων ἐπάνω στόν πλανήτη τῆς γῆς, πού ἦταν στιγμές κατά τίς ὁποῖες ὑπερεπλεόναζεν ἡ

ἀμαρτία. Διερωτώμαι ἂν κατὰ τὸ διάστημα τῆς πλεονασίας ἀμαρτίας στὰ Σόδομα καὶ στὰ Γόμορρα υπῆρχε ἐμπόλεμη κατάσταση ἢ κατὰ τὸ διάστημα τῆς πλεονασίας ἀμαρτίας στὴν Κόρινθο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου υπῆρχε ἐμπόλεμη κατάσταση. Καὶ οδηγοῦμαι στὸ συμπέρασμα ὅτι καὶ στὴ μιά περίπτωση καὶ στὴν ἄλλη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους υπῆρχε εἰρηνική κατάσταση. Τότε ποῖο εἶναι τὸ περιεχόμενο τῆς οὐράνιας θεϊκῆς εἰρήνης ποὺ ἐξηγγειλαν οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ οὐρανοῦ τὸ βράδυ τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ στὴ Βηθλεέμ; Εἶναι ἡ εἰρήνευση μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὸ Θεὸ "ἐκίνησε τὴν πτέρναν κατὰ τοῦ εὐεργέτου του". Ἐκήρυξε πόλεμο πρὸς τὸ Θεὸ καὶ ὁ πόλεμος αὐτὸς ὅπως καὶ οἱ συνέπειές του ἐσήμανε τὴ διασάλευση τῆς εἰρήνης μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ, μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ συνανθρώπου καὶ κυρίως μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ εἰσαυτοῦ του. Ὁ πόλεμος τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ Θεὸ, δηλαδή ἡ κατάλυση τῆς εἰρήνης μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ Θεὸ ἐκφράζεται μὲ τὴν ἀνυπακοή τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ στὴ δυσπιστία τοῦ ἀνθρώπου στὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ. Θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πεῖ ὅτι μορφή αὐτοῦ τοῦ πολέμου εἶναι ἐκεῖνο ποὺ σήμερα φιλοσοφικὰ ὀνομάζεται ἀθεΐα. Πρώτη, λοιπὸν, μορφή πολέμου ἢ ἀθεΐα, πόλεμος τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεὸ. Δεύτερη μορφή πολέμου εἶναι ὁ πόλεμος τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν εἰσαυτὸ του. Ἡ σύγκρουση μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἑσῶ τῆς καρδίας ἀνθρώπου, τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶναι μέσα στὴν καρδιά καὶ ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸ κριτήριον γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Θὰ μπορούσε κανεὶς, δύναται κανεὶς καὶ δικαιούται κανεὶς νὰ χαρακτηρίσει αὐτὸν τὸν πόλεμο μὲ τὴ λέξη ἀμαρτία. Καὶ ἡ τρίτη ἐκφραση πολέμου εἶναι ἡ σύγκρουση μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν συνανθρώπων του, ποὺ θὰ μπορούσε θεολογικὰ αὕτη ἡ μορφή πολέμου νὰ χαρακτηριστεῖ μὲ τὸν ἐκκλησιαστικὸ καὶ ἱστορικὸ ὄρο εἰκονομαχία.

Ἀθεΐα, ἀμαρτία, εἰκονομαχία, εἶναι οἱ τρεῖς μορφές τοῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος ἐπεκράτησε ἐπάνω στὴ γῆ. Τὴν εἰρήνην σ' αὐτὲς τίς ἐμπόλεμες καταστάσεις νὰ προσευχηθοῦμε νὰ φέρει ὁ Θεὸς τὴ βραδυὰ τῆς Γεννήσεώς Του μέσα στὴ Βηθλεέμ: τὴν εἰρήνην μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, δηλαδή τὴν πρόσκληση τοῦ ἀνθρώπου νὰ πάψει νὰ εἶναι ἄθεος, νὰ πιστεύει στὸ Θεὸ, νὰ πάψει νὰ εἶναι εἰδωλολάτρης, νὰ μὴν πιστεύει σὲ ἄλλες δῆθεν θεότητες, νὰ πάψει νὰ εἶναι ἀπίστος, νὰ μὴν πιστεύει δηλαδή σὲ ψεύτικες θεότητες. Τὴν πρόσκληση τοῦ ἀνθρώπου νὰ ὁμολογήσει τὸν ἀγιογραφικὸ λόγον ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου ἐπαγγέλεται ἡ στρατιὰ τῶν ἀγίων Ἀγγέλων μὲ τὸ "ἐπὶ γῆς εἰρήνη" τὴ βραδυὰ τῆς Βηθλεέμ. Ἡ δεύτερη εἰρήνευση εἶναι ἡ εἰρήνευση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν εἰσαυτὸ του δηλαδή ἡ κατάργηση τῆς ἀμαρτίας, ἡ ὁποία διασπᾷ τὸν ἄνθρωπον, φέρνει σύγκρουση καὶ ἀποξένωση. Αὕτη τὴν ἐπανένωση τοῦ ὅλου ἀνθρώπου, τὴν ἐν Χριστῷ ολοκλήρωση τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἐν Χριστῷ πλήρωση τοῦ ἀνθρώπου φέρνει τὸ "ἐπὶ γῆς εἰρήνη" τῆς Βηθλεέμ. Καὶ τρίτον τὴν κατάργηση τῆς εἰκονομαχίας, τοῦ πολέμου στὸ πρόσωπον τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ἐπειδὴ δὲν τὸν βλέπομε ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν τὸν βλέπομε ὡς εἰκόνα Θεοῦ γιὰτὶ δὲν πιστεύομε στὸ Θεὸ γιὰτὶ δὲν πιστεύομε στὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι δημιούργημα τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος πιστέψει στὸν ἀληθινὸ Θεὸ, ἔὰν ὁ ἄνθρωπος πιστέψει ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, τότε ἡ εἰκονομαχία μετατρέπεται σὲ εἰρήνην μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Αυτή είναι η βαθύτερη σημασία του "επί γῆς εἰρήνη", πού ἀκούστηκε τή βραδυά τῆς Γεννήσεως στή Βηθλεέμ. Ἄνθρωποι ἄθεοι, ἄνθρωποι ἀμαρτωλοί, ἄνθρωποι εἰκονομάχοι δέν μποροῦν σέ καμία περίπτωση νά χαρακτηριστοῦν ἄνθρωποι εἰρηνοποιοί, γιατί ὅποιαδήποτε μορφή εἰρήνης καί νά θελήσουν νά ἐπιβάλουν ἐπάνω στόν κόσμο θά εἶναι μὴ αὐθεντική μορφή, θά εἶναι προσποιητή μορφή, θά εἶναι σκιά, θά εἶναι ἀντανάκλαση καί δέν θά εἶναι τὸ πρωτότυπο, τὸ αὐθεντικό καί τὸ γνήσιο. Γι'αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Γεννηθέντος Χριστοῦ στήν ἐναρξη κάθε Θείας Λειτουργίας μᾶς προσκαλεῖ νά ἀποκτήσουμε αὐτὴ τὴν εἰρήνη στίς τρεῖς πρῶτες αἰτήσεις: **"ἐν εἰρήνῃ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν"**. Σέ κατάσταση εἰρήνης μέ τὸν ἑαυτὸ μας, δηλαδή μετάνοιας στήν ἀμαρτωλότητά μας καί συμφιλίωσης τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου μέ τὸν ἐν Χριστῷ ἔσω τῆς καρδίας μας ἄνθρωπο.

"ὑπὲρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης"

, δηλαδή τῆς συμφιλίωσης μας μέ τὸ Θεό, τῆς πίστεώς μας στό Θεό, τῆς ὁμολογίας μας ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός, καί, τέλος,

"ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου"

, τῆς ἀναγνωρίσεως ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι εἰκόνες τοῦ Θεοῦ καί ὁ Θεός εἶναι δημιουργός ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νά μποροῦμε νά ἐπιτύχωμε μιὰ ὀρθόδοξη χριστιανική συνύπαρξη ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἐπάνω στόν πλανήτη τῆς γῆς.

Αὐτὸ εἶναι τὸ εἰρηνοποιό Μήνυμα τῆς Ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων, Μήνυμα πνευματικότητας, Μήνυμα ὀρθόδοξης θεολογικῆς διδασκαλίας, Μήνυμα ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, Μήνυμα παραδείσιας χαρᾶς.

Μέσα σέ αὐτὸ τὸ κλίμα τῆς εἰρήνης τῶν οὐρανῶν, πού οὐσιαστικά ἀγιάζει τὸν ἄνθρωπο, πού οὐσιαστικά θεώνει τὸν ἄνθρωπο, θελήσαμε καί μεῖς σήμερα νά δώσουμε μιὰ πνευματικὴ καί ποιμαντικὴ λαμπρότητα μέ μιὰ ἐκδήλωση τῆς Ἀρχιερατικῆς μας ἐυθύνης.

Καί ἡ ἐκδήλωση αὐτὴ εἶναι ἡ συνειδηση, ἡ διαπίστωση καί ἡ συνειδηση, στά πρόσωπα τῶν Κληρικῶν πού διακρίνονται γιὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸ τους φρόνημα, ἀφοῦ ὁ Κληρικός δέν εἶναι ὄυτε υπάλληλος ὄυτε τίποτε ἄλλο παρά μόνον λειτουργός τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ. Σέ πρόσωπα Κληρικῶν πού διακρίνονται γιὰ τὴν πίστη στό Θεό, γιὰ τὴν πνευματικὴ τους ζωὴ, γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ τους διακονία μέσα στήν Ἐκκλησία, γιὰ τὴν υπακοή τους στό πρόσωπο τοῦ Ἐπισκόπου τους, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται "εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ" ἐνώπιον Κλήρου καί λαοῦ. Καί διακρίναμε μεταξύ τῶν εὐσεβῶν Κληρικῶν τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, ἓναν ἱερέα ἐμφορούμενο ἀπὸ ἱεραποστολικό, λειτουργικό καί θυσιαστικό - τὸ τονίζω - θυσιαστικό ρόλο καί υπακοή στίς ἐντολές τοῦ Ἐπισκόπου. Ἐναν ἱερέα, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου καιροῦ ὁ Θεός ἐπέτρεψε νά ἔχει μιὰ μικρὰ δοκιμασία τῆς υἱείας του καί πυρωθεῖ ὡς πυροῦται τὸ ἀργῦριον καί ὁ ὁποῖος, μετὰ τὴν ἐπάνοδο του στό Νησί μας, παρά τίς ὅποιες πατρικές ἐπιφυλάξεις τοῦ Ἐπισκόπου γιὰ τὴν προστασία τῆς υἱείας του πρῶτον κατὰ τὸ μηνιαῖο διάστημα τῆς ἀπουσίας του ἐζήτησε νά ἐπιστρέψει τὸ μισθὸ του καί δεῦτερον ἐζήτησε, παρά τὴν δοκιμασία τῆς υἱείας του νά ἔλθει ὅσο τὸ δυνατόν συντομώτερον γιὰ νά

προσφέρει τή διακονία του στήν Εκκλησία καί στόν ευρισκόμενον εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ Επίσκοπό του. Εἶναι ὁ Κληρικός πού μιά μέρα σάν ἀπόψε πρὶν ἀπό τριάντα σχεδόν χρόνια, κάπου τρεῖς δεκαετίες, ἐλάμβανε ἀπό τὰ χέρια τοῦ Προκατατόχου καί Γέροντός μου τό ὄφφικιο τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου. Καί ἀπέδειξε μέ τὰ δύο, ἀπό τὰ πολλά παραδείγματα πού σᾶς ἀνέφερα, ἀπέδειξε ὅτι ὄντως ξέρει νά εἶναι πρῶτος, διότι ὁ πρῶτος δέν εἶναι αὐτός πού ζητεῖ, ἀλλά εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος δίδει, θυσιάζεται καί δίδει. Εἶναι ὁ Γενικός Ἀρχιερατικός Επίτροπος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν Πρωτοπρεσβύτερος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου κύριος Δημήτριος Κ. Γεόμελος. Ὁ Γενικός Ἀρχιερατικός Επίτροπος τοῦ Προκατόχου μου καί Γενικός Ἀρχιερατικός Επίτροπος μέ δική μου ὑπογραφή καί ἐμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ μεταξύ τῶν ἐφάμιλλων Κληρικῶν τῆς Τοπικῆς μαρς Ἐκκλησίας, τόν πρῶτο στή θυσία, στήν ὑπακοή καί στή διακονία, ὥστε, ὅπως ἔχω πεί καί ἄλλοτε νά εἶναι γιά τή θέση αὐτή ἀναντικατάστατος. Κατά τήν ἐπίσκεψη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου, μετά ἀπό πρόσκληση τῆς Ἐνώσεως Μαστιχοπαραγωγῶν Χίου τό 1997 ἐτιμήθη μέ τό Σταυρό τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου. Ἐπειδή ὅμως ἡ ἔκφραση τῆς διακονίας, πού σᾶς περιέγραψα, ἀποτελεῖ αἰτία ἀναπαύσεως πνευματικῆς τῆς Ἀρχιερατικῆς μου καρδιάς, θά ἤθελα ἀπόψε νά τόν τιμήσω μέ μία προσωπική διάκριση πού εἶναι ἡ δεύτερη φορά πού δίδεται. Ἡ πρώτη ἐδόθη τήν ἡμέρα τῆς Ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Μάρκου στόν Ταξίαρχο τῶν Ἐιδικῶν Δυνάμεων Γεώργιο Τζιτζικώστα, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀποφοιτήσῃ πρῶτος Ἀξιωματικός τοῦ ΝΑΤΟ σέ ολόκληρο τόν κόσμο. Εἶναι ἡ δεύτερη φορά πού δίδεται, εἶναι ἡ πλακέτα τῆς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Μάρκου, (Προστάτου μου Ἁγίου), εἶναι τό προσωπικό μου θά ἔλεγα παράσημο καί διάκριση καί δῶρο, τό ὁποῖο μετά σεβασμοῦ καί μετά πατρικῆς ἀγάπης τό ἀπονέμω στόν π. Δημήτριο, ἀναφωνώντας ἐκεῖνο τό ὁποῖο εἶναι ἡ αἰτία τοῦ λόγου τῆς προσευχῆς μου γιά ἐκεῖνον πρό τοῦ ἱεροῦ Θυσιαστηρίου: **Αἰῖος!**

[ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ Ι.Μ.](#)